

ΙΩΑΝΝΗΣ

Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

 «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων την άμαρτίαν του κόσμου»

 (Ίωάν. α΄ 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●

 "Όργανο όμωνύμου Συλλόγου

 Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

 ■

 Τηλέφωνα:

 2103212713 - 2103212107

 e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

 ■

 ● ΕΤΟΣ 58ο - ΤΕΥΧΟΣ 607 ●

 ● ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2015 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων την άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

Τό Θεϊκό μεγαλειό του Χριστού

Εικόνα ό Χριστός

 ριστός Ίησους! Ποιός είναι; Τό σπουδαιότερο έρώτημα στη ζωή μας. Άπό την άπάντησί του έξαρτάται ή ζωή ή ό θάνατός μας. Άν δέν γνωρίζης τό γιατί-τρό, πώς θά έμπιστευθής τόν έαυτό σου στα χέρια του; Χριστός ό μοναδικός γιά την περίπτωσί μας. Σωτήρας άμαρτωλών. Αύτός μόνος είναι.

● Έχουμε την άπολύτρωσι από τόν Ίησού Χριστό. Την άφεσι των άμαρτιών μας. Την αιώνια ζωή και βασιλεία. Όλα αυτά γιατί; Διότι ό Χριστός δέν είναι άπλώς ένας άνθρωπος ή ένας άγγελος. Είναι ό Θεός ό άληθινός.

● Ό Χριστός είναι εικόνα του Θεού και εικόνα του ανθρώπου. Διπλοϋς την φύσιν. Θεός και άνθρωπος. Ός Θεός, ως Υιός και Λόγος του Θεού, είναι εικόνα του Θεού του άοράτου. Ός άνθρωπος είναι εικόνα του ανθρώπου. Είναι ή τελεία εικόνα του ανθρώπου. Πήρε «δούλου μορφήν, έν όμοίωματι ανθρώπων γενόμενος» (Φιλιπ. β΄ 7). Έτσι έξηγείται και τό πώς όχι άπλώς μπορούμε, αλλά και έπιβάλλεται νά κατασκευάζουμε την εικόνα του Χριστού. Όμολογούμε διά τής εικόνας τό μυστήριο τής σαρκώσεως, τής άφράστου οικονομίας.

● Άλλά προτού νά πάρη ό Χριστός τή μορφή του ανθρώπου ύπήρχε «έν μορφή Θεού» (Φιλιπ. β΄ 6). Προτού νά γίνη εικόνα και του όρατου ανθρώπου, ήταν εικόνα του Θεού του άοράτου. «Ό Χριστός έστιν εικών του Θεού του άοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως» (Κολοσ. α΄ 15). Δηλαδή: «Αύτός ό Χριστός, μέ τή σάρκωσί Του, είναι ή όρατή μορφή του άοράτου Θεού. Έχει γεννηθ ή πριν από κάθε δημιουργημα».

● Ό Χριστός είναι τό δεύτερο Πρόσωπο τής Άγίας Τριάδος. Είναι εικόνα άπαράλληλακτη του Θεού Πατέρα. Είναι τό «άπαύγασμα τής δόξης του πατρός και χαρακτήρ τής ύποστάσεως αυτού» (Έβρ. α΄ 3).

Σέ μία εικόνα, από αυτές πού έχει ή Εκκλησία και τίς τιμάμε, ή σκέψις μας πηγαίνει στό πρωτότυπο. Η εικόνα, πού προσκυνούμε, δέν είναι τό πρωτότυπο. Είναι τό αντίγραφο του πρωτοτύπου.

Ὁ Χριστός ὁμως, ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀόρατου, δέν εἶναι τό ἀ ν τ ῖ τ υ π ο τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Εἶναι εἰκόνα ἰ σ ό τ υ π ο ς· σέ τίποτε δέν διαφέρει ἀπό τόν Θεό Πατέρα. Ὅλα ὄσα ἔχει ὁ Πατέρας, ἔχει καί ὁ Υἱός (Ἰωάν. ιωτ' 15).

• Ὁ Θεός εἶναι ἀ ό ρ α τ ο ς . Κανένας ποτέ δέν εἶδε τόν Θεό, «οἷός ἐστι». «Θεόν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· ὁ μονογενής Υἱός, ὁ ὢν εἰς τόν κόλπον τοῦ πατρός, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο» (Ἰωάν. α' 18). Ὁ Υἱός, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πού πάντοτε βρίσκεται στους κόλπους τοῦ Θεοῦ Πατέρα, τῆς αὐτῆς οὐσίας μέ τόν Θεό Πατέρα, αὐτός θέλησε νά σαρκωθῆ καί νά βρεθῆ στους κόλπους τῆς Παρθένου Μητέρας. Αὐτός, λοιπόν, ὁ Χριστός, πού γνωρίζει καλά, τέλεια, τόν ἀόρατο Θεό, αὐτός μᾶς φανέρωσε τόν Θεό. Ἐκανε ὄρατό τόν Ἀόρατο.

Στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἔχουμε τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀόρατου. Βλέπουμε τόν ἀόρατο Θεό, σαρκωθέντα.

Πρωτόκοκ, ὄχι πρωτόκτιστος

Ἄν ὁ Χριστός δέν ἦταν Θεός καί ἦταν κτίσμα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἰσχυρίζονταν οἱ ὀπαδοί τοῦ Ἀρείου καί ὅπως σήμερα λένε οἱ Χιλιαστές, τότε πῶς θά ἦταν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ;

Εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ὁ Χριστός, διότι εἶναι Θεός, δέν εἶναι ἄνθρωπος ἢ ἄγγελος. Οἱ ἄγγελοι εἶναι ἀόρατοι, ἀλλά δέν ὀνομάζονται εἰκόνες τοῦ Θεοῦ.

• Ἀπόδειξις ἐπίσης, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι Θεός ἀληθινός ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, ἀποτελεῖ καί τό «πρωτόκοκ πάσης κτίσεως». Ἄν ἦταν κτίσμα, τό καλύτερο, τό πρῶτο κτίσμα τοῦ Θεοῦ Πατρός, θά τόν ὠνόμαζε «πρωτόκτιστον». Πρωτόκοκο τόν ὀνομάζει.

• Εἶναι τόκοκ ὁ Χριστός, γέννημα τοῦ Πατέρα, ὄχι κτίσμα. Γεννήθηκε πρό πάντων τῶν αἰώνων.

• Τό «πρωτόκοκ» δέν δηλώνει σύγκρισι μέ τά κτίσματα τοῦ Θεοῦ. Δέν εἶναι, δηλαδή, ὁ Χριστός ἄνθρωπος, πρῶτος ἀπό ὄλους τούς ἀθρώπους. Εἶναι «πρωτόκοκ πάσης κτίσεως».

Στήν κτίσι δέν ὑπάρχουν μόνο ἄνθρωποι· ὑπάρχουν καί λιθάρια. Ἄν, λοιπόν, ὁ Χριστός εἶναι πρῶτος μόνο ἀπό τούς ἀδελφούς ἀθρώπους, ἐρωτᾶται:

Ἄδελφοί του εἶναι καί τά λιθάρια;

Ἄρα τό «πρωτόκοκ πάσης κτίσεως» ἀπλῶς τό ἄχρονο φανερώνει, ὅτι, δηλαδή, ὁ Χριστός γεννήθηκε πρίν ἀπό κάθε κτίσι, πρίν ἀπό τό χρόνο.

Τό «πρωτόκοκ» ἀναφέρεται στό πρίν, δέν ἀναφέρεται στό μετᾶ.

• Πρωτόκοκ καί μονογενής Υἱός τῆς Παρθένου.

• Πρωτόκοκ καί μονογενής Υἱός τοῦ Θεοῦ.

Δημιουργικός Λόγος

Ὁ Χριστός δέν εἶναι κτίσμα. Εἶναι ὁ Κτίστης καί Δημιουργός τῶν ἀπάντων. «Ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τά πάντα, εἴτε θρόνοι εἴτε κυριότητες εἴτε ἀρχαί εἴτε ἐξουσίαι. Τά πάντα δι' αὐτοῦ καί εἰς αὐτόν ἐκτισται» (Κολοσ. α' 16). Δηλαδή: «Διά τοῦ Χριστοῦ δημιουργήθηκαν τά πάντα, ὄσα εἶναι στους οὐρανούς καί ὄσα εἶναι στή γῆ, τά ὄρατά καί τά ἀόρατα, ὅπως εἶναι οἱ ἄγγελοι, θρόνοι, κυριότητες, ἀρχές, ἐξουσίες. Ὅλα δι' Αὐτοῦ καί δι' Αὐτόν ἔχουν δημιουργηθῆ».

• «Τά πάντα», ὄλα ἀνεξαιρέτως τά δημιουργήματα ἔγιναν ἀπό τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀπό τόν Χριστό, πού εἶναι ὁ Δημιουργικός Λόγος. Ὁ Χριστός εἶναι «ὁ τεχνίτης καί δημιουργός» (Ἐβρ. ια' 10).

• Εἶναι «ὁ παντεχνῆμων Λόγος», ὅπως Τόν ὀνομάζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

• Εἶναι ἡ αἰτία καί ὁ σκοπός τῆς δημιουργίας. «Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καί χωρίς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέ ἓν ὃ γέγονεν» (Ἰωάν. α' 3).

Ὁ Παῦλος δέν λέει μόνο τό «δι' αὐτοῦ». Λέει καί τό «εἰς αὐτόν». «Τά πάντα δι' αὐτοῦ καί εἰς αὐτόν ἐκτισται». Δέν λέει μόνο, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἡ ὀργανική αἰτία τῆς δημιουργίας. Λέει καί «ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τά πάντα» (στ. 16). Φανερώνει μία ἐσωτερικώτερη σχέ-

σι του Δημιουργικού Λόγου με τα δημιουργήματα. Ο Πατήρ εὐδόκησε. Καί ὁ Υἱός καί Λόγος ἔσπευσε νά ἐκτελέσῃ τήν εὐδοκία του Πατρός.

Καί ἡ ἄλλη ἐρμηνεία γιά τό «ἐν αὐτῷ» εἶναι ἀξιόλογος: Ὅλα τά δημιουργήματα ὑφίσταντο αἰδίως στή σκέψι του Θεοῦ Λόγου. Ὑπῆρχε τό σχέδιο (πρό καταβολῆς κόσμου), πού ἐκτελέστηκε, ὅταν «τά πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο».

• Ὅλα ἐγιναν ἀπό τόν Χριστό. Τίποτε ἀνώτερο ἀπό τόν Χριστό δέν ὑπάρχει, οὔτε στόν οὐρανό οὔτε στή γῆ. Καί οἱ ἄγγελοι εἶναι δημιουργήματά Του.

• Ἄλλ' ἐκεῖνο, πού στό στίχο αὐτοῦ του Παύλου φανερώνει τήν ἀπειρη ἀνωτερότητα του Χριστοῦ ἔναντι ὄλων τῶν κτισμάτων, εἶναι ὁ σκοπός τῆς δημιουργίας.

• Ἀπό ποιόν δημιουργήθηκε ὁ κόσμος, τό εἶδαμε. Ἀπό τόν Χριστό.

• Γιά ποιόν δημιουργήθηκε ὁ κόσμος; Γιά τόν Χριστό. «Τά πάντα δι' αὐτοῦ καί εἰς αὐτόν ἐκτισται» (στ. 16). Ὁ Χριστός εἶναι καί ἡ αἰτία καί ὁ σκοπός τῆς δημιουργίας.

Εἶναι ἡ ἀρχή καί τό τέλος.

Εἶναι τό Α καί τό Ω. «Εγώ τό Α καί τό Ω, ὁ πῶτος καί ὁ ἔσχατος, ἀρχή καί τέλος» (Ἀποκ. κβ' 13).

• Ὁ Θεός ἐπλασε τόν κόσμο.

• Ὁ Χριστός τόν ἀνέπλασε.

• Στόν Χριστό ἀποβλέπουν ὄλα. Οἱ ἄγγελοι τόν Χριστό δοξολογοῦν. Οἱ ἄνθρωποι στόν Χριστό βρίσκουν τήν τελειώσί τους.

• Ἡ κτίσις ξανακαινουργιώνεται ἐν Χριστῷ, ἀφοῦ «καινούς οὐρανοὺς καί καινήν γῆν κατὰ τό ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν» (Β' Πέτρ. γ' 13). «Ἀνακεφαλαιώνονται τά πάντα ἐν τῷ Χριστῷ» (Ἐφεσ. α' 10).

Τήν ἀλήθεια αὐτή, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι καί ἡ δημιουργική αἰτία καί ὁ σκοπός τῆς δημιουργίας, τονίζει καί ἄλλοι ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Ἐξ αὐτοῦ καί δι' αὐτοῦ καί εἰς αὐτόν τά πάντα. Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν» (Ρωμ. ια' 36).

Πρό πάντων τῶν αἰῶνων

Δέν ὑπάρχει χρόνος, πού δέν ὑπάρχει Χριστός. Ὁ Χριστός ὑπάρχει πάντοτε, «αἰεὶ ὢν, ὡσαύτως ὢν».

• Γεννήθηκε ἀπό τήν οὐσία του Πατρός πρό πάντων τῶν αἰῶνων.

• Προτοῦ νά δημιουργηθῇ ὁ κόσμος, ὁ χρόνος, ἡ ὕλη, ὁ ἄνθρωπος, οἱ ἄγγελοι. Πρό πάντων! «Καί αὐτός ἐστὶ πρό πάντων. Καί τά πάντα ἐν αὐτῷ ἐκτισται» (Κολοσ. α' 17). Δηλαδή: «Ὁ Χριστός εἶναι, ὑπάρχει πρὶν ἀπό ὄλα. Δέν δημιουργήθηκε· δημιούργησε τά πάντα. Ὅλα δι' αὐτοῦ συντηροῦνται στήν ὑπαρξί».

Δέν λέει, ὅτι «πρό πάντων ἐκτίσθη», ἀλλά λέει: «Πρό πάντων ἐστὶ».

• Εἶναι. Ὑπάρχει. Πάντοτε εἶναι, γιατί ποτέ δέν ἔγινε.

• Ὁ Χριστός εἶναι «ὁ ΩΝ καί ὁ ΥΠΑΡΧΩΝ».

Οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε μόνο αἰώνιοι, δέν εἴμαστε ἀίδιοι. Δηλαδή, τό μέλλον μας εἶναι ἀπειρο, ὄχι ὅμως καί τό παρελθόν μας.

• Δέν ἔχουμε τέλος, ἀφοῦ θά ζοῦμε αἰῶνα.

• Ἄλλ' ἔχουμε ἀρχή. Κάποτε δέν ὑπῆρχαμε.

• Ὁ Χριστός εἶναι καί αἰώνιος, ἀφοῦ δέν ἔχει τέλος. Εἶναι καί ἀίδιος, ἀφοῦ δέν ἔχει ἀρχή. «Μῆτε ἀρχὴν ἔχει μήτε τέλος» (Ἐβρ. ζ' 3). Ὁ Χριστός δέν ἔχει ἀρχή. Εἶναι ἡ Ἀρχή. «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος» (Ἰωάν. α' 1).

• Ὁ Χριστός δέν εἶναι μόνο δημιουργός καί κτίστης· εἶναι καί κυβερνήτης καί συντηρητής καί προνοητής του κόσμου.

• Ἐνα κτήριο δέν ἀρκεῖ νά σχεδιασθῇ καί νά κατασκευασθῇ. Χρειάζεται καί συντήρησι. Εἰδικός τεχνίτης συντηρητής.

• Ἐνα ἀεροπλάνο δέν ἀρκεῖ νά κατασκευασθῇ. Χρειάζεται καί ἡ δρομολόγησίς του, ὥστε νά μὴ συγκρούεται μέ τά ἄλλα ἀεροπλάνα. Πρέπει νά ἐξασφαλίξεται ἡ ἀκίνδυνη ἐναέρια κυκλοφορία.

Ὁ Χριστός δέν εἶναι μόνο αὐτός, πού

σχεδίασε και κατασκεύασε τον ωραίο κόσμο, τά άπειρα άστρα. Είναι και ο συντηρητής και ο προνοητής του κόσμου. Αυτός δρομολογεί τις κινήσεις των άστέρων. Αυτός φροντίζει για τά ωραία της γής, πού δυστυχώς οι άνθρωποι, λόγω της άμαρτίας, και ιδίως της φιλαντίας και της πλεονεξίας τους, την καταστρέφουν. Η άμαρτία του ανθρώπου διαστρέφει και την άψυχη κτίσι.

Τήν πρόνοια του Θεού τουίζουν οι λόγοι: «Και τά πάντα έν αυτόν συνέστηκε».

Κεφαλή της Έκκλησίας

Σύγκρινε ο Παύλος τον Χριστό μέ την παλαιά κτίσι. Στή συνέχεια συγκρίνει τον Χριστό μέ τη νέα κτίσι.

Νέα κτίσις είναι ή Έκκλησία.

● Για να γίνη ή νέα κτίσις, ή ανάπλασις του κόσμου, χρειάστηκε να κτιστή ή ό Κτίστης, να δημιουργηθή ό Δημιουργός, να γίνη άνθρωπος ό Θεός Λόγος. Ό Δημιουργικός Λόγος έγινε Σαρκωμένος Λόγος. Αυτός, πού γεννήθηκε πρό πάντων των αιώνων από τον Θεό Πατέρα, ως Θεός, τώρα γεννάται έν χρόνω από την Παρθένο Μητέρα, ως άνθρωπος.

● Για να γίνη ή παλαιά κτίσις, ό Δημιουργικός Λόγος χρησιμοποίησε τό λόγο Του. «Είπε και έγενήθησαν». Για να γίνη όμως ή νέα κτίσις, ή Έκκλησία, ό σαρκωμένος Λόγος χρειάστηκε να προσφέρει τό Αίμα Του.

● Η Έκκλησία είναι τό σωμα του Χριστου. Ό Χριστός είναι ή κεφαλή της Έκκλησίας. Αυτό τουίζεται και στην προς Έφεσίους και στην προς Κολοσσαείς. «Και αυτός έστιν ή κεφαλή του σώματος, της Έκκλησίας· ός έστιν αρχή, πρωτότοκος έκ των νεκρών, ίνα γένηται έν πäsιν αυτός πρωτεύων» (Κολοσ. α' 18). Δηλαδή: «Ό Χριστός επίσης είναι ή Κεφαλή του σώματος. Αυτός είναι ή αρχή. Αυτός πρωτοαναστήθηκε από τους νεκρούς. Είναι τό πρώτο παιδί της αιώνιου αναστάσεως. Έτσι Αυτός είναι πρώτος σε όλα».

Πρώτος σε όλα ό Χριστός.

- Πρώτος ως δημιουργός της κτίσεως.
- Πρώτος ως κεφαλή της Έκκλησίας.
- Πρώτος ως άπαρχή των κεκοιμημένων.

● Πρώτος και για μäs, ως τό αγαπητότερο και ποθεινότερο πρόσωπο. «Ίνα γένηται έν πäsιν αυτός πρωτεύων» (στ. 18).

Άναστήθηκε ό Χριστός, άφου δέν είναι δυνατόν ή φθορά να κρατήση δέσμιον τον Άρχηγό της ζωής. Άλλ' ή μία Άνάστασις γίνεται πολλές αναστάσεις. Ό Χριστός είναι «πρωτότοκος έκ των νεκρών».

Για δεύτερη φορά ό Παύλος χρησιμοποiei τό «πρωτότοκος».

● Ό Χριστός είναι «πρωτότοκος πάσης κτίσεως», άφου γεννήθηκε από την ουσία του Θεού Πατέρα πριν από κάθε κτίσι.

● Ό Χριστός είναι «πρωτότοκος έκ των νεκρών», άφου είναι ό πρώτος, πού αναστήθηκε και δέν ξαναπεθαίνει. Διαφέρει όμως τό ένα «πρωτότοκος» από τό άλλο «πρωτότοκος».

● Τό ένα μιλάει για την προαιώνιο γέννησι του Χριστου. Τό άλλο μιλάει για την άνάστασι του Χριστου, πού είναι μία νέα γέννησις.

● Τό ένα είναι άχρονο. Δέν υπάρχει χρόνος, πού γεννήθηκε ό Χριστός από τον Πατέρα. Τό άλλο είναι έν χρόνω. Σε ώρισμένο χρόνο αναστήθηκε ό Χριστός.

● Για τό πρώτο λέει ό Θεός Πατέρας στον Υίο: «Έκ γαστρος πρό έωσφόρου έγέννησά σε». Για τό δεύτερο λέει ό Θεός Πατέρας στον Υίο: «Υίός μου εί σύ, έγώ σήμεραν γεγέννηκά σε» (Ψαλμ. β' 7. Πράξ. ιγ' 33).

● Στή μία περίπτωση τό «πρωτότοκος» σημαίνει και «μονογενής». Πρώτος και Μοναδικός. Στή δεύτερη περίπτωση τό «πρωτότοκος» σημαίνει πρώτος πολλών αδελφών. Ό Χριστός είναι ό Υίός της Άναστάσεως, όχι όμως μονογενής. Πρωτότοκος, άφου πρώτος αναστήθηκε. Άλλά παιδιά της Άναστά-

σεως θά γίνουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀφοῦ ὅλοι θά ἀναστηθοῦν. Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ πλέον πολυτεκνη μητέρα.

Κατοικητήριο τῆς Θεότητος

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός, πού θέλησε ἀπό πολλή ἀγάπη νά γίνη ἄνθρωπος καί νά σταυρωθῆ ὑπέρ ἡμῶν. «Ἐν αὐτῷ εὐδόκησε πᾶν τό πλήρωμα κατοικῆσαι» (Κολοσ. α' 19). Ἐπισημειώνεται: «Πρωτεύει σέ ὅλα, διότι σ' Αὐτόν εὐαρεστήθηκε νά κατοικήσῃ ὅλη ἡ Θεότητα, ὁ ὅλος Θεός».

Μέσα σ' αὐτόν, στό Χριστό, πού Τόν ἔβλεπαν οἱ πολλοί ὡς ἄνθρωπο, ἀφοῦ εἶχε λάβει «δούλου μορφήν», κατοικεῖ ὅλο τό πλήρωμα.

● Πλήρωμα εἶναι μόνο ὁ Θεός, ἀφοῦ ὅλα τά δημιουργήματα εἶναι ἀτελῆ καί ἐλλιπῆ. Ἄλλωστε σέ ἄλλο χωρίο (Κολοσ. β' 9) ἀναφέρεται σαφέστερα γιά ποιο πλήρωμα μιλάει ὁ Παῦλος. «Ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τό πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς». Μιλάει γιά τό πλήρωμα τῆς Θεότητος. Ὁλόκληρη ἡ Θεότητα κατοικεῖ μέσα στόν Χριστό. Ὁ Χριστός εἶναι ὅλος ὁ Θεός, ὅπως εἶναι καί ὅλος ὁ ἄνθρωπος. Ἐχει προσλάβει ὀλόκληρη τήν ἀνθρώπινη φύσι Αὐτός, πού ἔχει ὀλόκληρη τή Θεότητα, πού εἶναι ὅλος Θεός.

● Βασικό τό ἐρώτημα: Αὐτός ὁ Χριστός, πού εἶναι ὁ τέλειος Θεός, Αὐτός ὁ Χριστός, πού δημιούργησε καί κυβερνᾷ τά σύμπαντα, Αὐτός ὁ Χριστός, πού ἀναστήθηκε ἀπό τούς νεκρούς, Αὐτός ὁ Χριστός, πού εἶναι πρῶτος ἀπό ὅλους καί πάνω ἀπό ὅλους, Αὐτός ὁ Χριστός, πού πρωτεύει «ἐν πᾶσιν», πού ἔχει ὅλες τίς πρωτείες, Αὐτός ὁ Χριστός πρωτεύει καί σέ μᾶς;

● Εἶναι ἡ πρώτη μας ἀγάπη;

● Εἶναι ἡ πρώτη μας ἐπιθυμία καί λαχτάρα;

● Εἶναι τό πρῶτο μέλημά μας, τό πρῶτο ἐνδιαφέρον μας;

● Εἶναι ὁ πρῶτος στό χρόνο μας, στή μελέτη μας, στή συζήτησί μας, στό ἔργο μας;

● Εἶναι ὁ Χριστός ὁ Πρῶτος γιά μᾶς; Ἐχει προτεραιότητα σέ ὅλα;

Ὁ Χριστός εἶναι ἄνευ συναγωνισμοῦ. Δέν συγκρίνεται μέ κανένα. Εἶναι ὁ Ἀσύγκριτος. Δέν μοιράζεται μέ κανένα τήν ἀγάπη μας. Εἶναι ὁ Ἀγαπητός τῶν ἀγαπητῶν. Ὄταν ἀγαπάμε τόν Χριστό, τότε ἔχουμε τήν εὐγενέστερη καρδιά. Καί τότε ἀγαπάμε καί ὅλους τούς ἀνθρώπους σωστά καί εἰλικρινά.

Ἄρχιμ. Δαυηλ Γ. Ἀεράκης

Κυκλοφορεῖ τό ἡμερολόγιο τοῦ Συλλόγου μας γιά τό ἔτος 2016.

Ἄφιερωμένο

στό ἀπολυτρωτικό

ἔργο τοῦ Χριστοῦ

κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο.

Τό Ἡμερολόγιο τιμᾶται 1 εὐρώ.
Γιά περισσότερα (πάνω ἀπό 20) γίνεται ἀνάλογη ἔκπτωσης.

Τηλέφ.: 2103212713 - 2109765440.

Θεολογικά

Ἡ ἕκτη αἴσθηση

† Μητροπ. Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου

«Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν...». Πιστεύω στήν «ὑπέρ λόγο καί ἔννοια» ὑπαρξή Του. Πιστεύω στήν πανσοφία Του. Πιστεύω στήν ἄπειρη δύναμή Του. Πιστεύω στήν ἀπροσμέτρητη καί ἀπερινόητη ἀγάπη Του.

Ἡ πίστη μου εἶναι ἡ ἕκτη αἴσθησή μου. Ἡ ἰκανότητα, ἡ φυτεμένη μέσα μου ἀπό τό πανσθενουργό χέρι τοῦ Πλάστη μου, πού μέ φέρνει ἔξω καί πάνω ἀπό τήν ὑλική πραγματικότητα καί μοῦ δίνει τήν εὐχέρεια νά λούζομαι στό φῶς τοῦ Θεοῦ.

Τό Θεό δέν Τόν ἀνακαλύπτω καί δέν Τόν γνωρίζω μέ τά εὐαισθητοποιημένα αἰσθητήριά μου. Μῆτε μπορῶ νά Τόν ἐγγίσω μέ τήν κλιμάκωση τῶν λογισμῶν μου σέ μιά ἀτέρμονη φιλοσοφική προσέγγιση τῆς «ὑπέρ αἴσθηση» πραγματικότητας. Δέν τόν βλέπω μέ τό ἀνήσυχο καί διεισδυτικό μάτι μου. Δέν τόν ψηλαφῶ μέ τό ἐρευνητικό χέρι μου. Οὔτε εἶμαι ἰκανός νά Τόν συναντήσω μέ τήν περιπλάνησή μου στό λαβύρινθο τῶν ἐννοιῶν, πού συναρμολογοῦμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, μέ τήν ψευδαίσθηση, πῶς κατορθώνουμε νά ὑπερβοῦμε στήν ἄπειρη σοφία καί στό ἄπειρο κάλλος.

Οἱ αἰσθήσεις μου, χαρισματική προικοδότηση καί ἐξάρτημα τῆς βιολογικῆς μου ὑπόστασης, προσεγγίζουν καί ἐπεξεργάζονται τόν κόσμο τῆς ὕλης. Κάθε τι, πού εἶναι ὄρατό μέ τό γυμνό μου μάτι, ψηλαφητό ἀπό τά εὐκίνητα δάχτυλά μου καί περιγραφτό ἀπό τόν ἐρευνητικό καί διεισδυτικό λογισμό μου.

Παράλληλα, οἱ αἰσθήσεις μου, ἰκανές στήν ἐπεξεργασία καί στή συσχέτιση τῶν μετρήσεων, πού προκύπτουν ἀπό τή λειτουργία τῶν πολύπλοκων ὀργάνων τῆς ἀφάνταστα ἐξελιγμένης, ἀλλά ἀναπότερπτα «πεπερασμένης» τεχνολογίας μου καί ἀποκρυπτογραφοῦν κάποια ἀπό τά ἀλυσιδωτά μυστικά τῆς ἀπέραντης Δημιουργίας.

Τό κάλλος ἢ τή δύναμη ἢ τή χρηστικότητα

τα, πού τά προσεγγίζω μέ τίς δικές μου γνωστικές δεξιότητες, ἢ τά ἀντλῶ, ὡς πακέτα ἐπιστημονικῆς γνώσης καί ἐμπειρίας, ἀπό τή δεξαμενή τῶν στοιχείων, πού συνέλεξε, μέ μόχθο καί περισσῆ ἐπιμέλεια, τό ἀνθρώπινο γένος μου, τά θαυμάζω, τά χαίρομαι, τά κλώθω στά δάχτυλά μου καί στό μυαλό μου. Προσπαθῶ νά τά κάνω ἀναφαιρετο ἀπόκτημά μου καί ὄργανο ὑποβοηθητικό τῆς ἱστορικῆς μου πορείας καί τῆς εὐημερίας μου.

Δέν ἀποτολμῶ, ὅμως, τήν κατάχρηση. Δέν στηρίζομαι στό βάθρο τῆς ἀνθρώπινης ἐπιστήμης, γιά νά ἀνυψωθῶ καί νά ἐξιχνιάσω τόν ἄπειρο καί ἀπρόσιτο κόσμο τοῦ Θεοῦ. Τό βάθρο τῆς ἀνθρωπίνης γνώσης μπορεῖ νά ἐμφανίζεται σήμερα ψηλά. Μπορεῖ νά προκαλεῖ τό θαυμασμό καί τήν καύχηση. Ἀλλά δέν προσφέρεται γιά κλίμακα, πού ὀδηγεῖ στό θρόνο τῆς πανσοφίας καί στήν ἀγκαλιά τῆς ζωοπάροχης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἐπιστήμη, ἀπλωμένη, ἐξειδικευμένη καί ὀργανωμένη, εἶναι καί θά μείνει ὡς ἡ κοπιαστική περιπλάνηση τοῦ γένους μας στήν ἀπέραντη καί πανέμορφη κτίση. Στή Δημιουργία τοῦ Θεοῦ. Πού εἶναι τό ἐκτύπωμα τῆς θείας σοφίας καί τῆς ὑπερτέλειας ἀρμονίας. Ὁρατό καί χειροπιαστό.

Ὁ Θεός, ὡστόσο, ὑπέρκειται. Καί τῆς Δημιουργίας καί τοῦ κύκλου τῆς προσωπικῆς μου διερεύνησης καί τῆς ἐπιστήμης μου καί τῆς περιγραφικῆς μου ἰκανότητας. Εἶναι ἡ ὑπέρτατη καί ἀνερμήνευτη Ὑπαρξία. Ὁ Πλάστης ὄλων. Ὑπάρχει πάνω καί πέρα ἀπό ὄλους καί ἀπό ὅλα. Εἶναι ὁ «ἐπέκεινα» τῶν δημιουργημάτων Του καί τῆς ἱστορικῆς ἀνέλιξης. Ὁ ἀμεσότατος «παρών» καί ὁ αἰώνιος «ξένος». Ὁ προσιτός κατά τό «διάλογο ἀγάπης» καί ἀπροσπέλαστος κατά τήν ψυχρή, φιλοπερίεργη ἔρευνα.

«Θεόν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε, ὁ μονο-

γενής Υἱός, ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο» (Ἰωάν. α' 18).

Τὸ Θεό δέν μπόρεσε ποτέ κανένας νά τόν ἀντικρύσει καί νά τόν ψηλαφήσει. Εἶναι «ἀναφής, ἀνέκφραστος, ἀπερινόητος, ἀόρατος, ἀκατάληπτος». Ὁ μονογενής Υἱός, ὁ αἰώνιος Λόγος, πού βρίσκεται προαιώνια καί θά βρίσκεται αἰώνια στόν κόλπο τοῦ ἀνάρχου Πατέρα, Ἐκεῖνος μᾶς ἐμπιστεύτηκε τίς ἀπαραίτητες ἐξηγήσεις. Καί ἄφησε στή γῆ μας καί στήν ἱστορία μας τά τυπώματα τῆς αἰώνιας θεικῆς Δύναμης καί τῆς ἀπεριόριστης Πατρικῆς θείας φροντίδας.

«Ἄπειρον τό θεῖον καί ἀκατάληπτον τοῦτο μόνον αὐτοῦ καταληπτόν, ἡ ἀπειρία καί ἀκαταληψία» (Ἰωάννης Δαμασκηνός).

(Τό θεῖο εἶναι καί ἄπειρο καί ἀκατάληπτο. Ἐκεῖνο, μόνο, πού μπορούμε νά προσεγγίσουμε, εἶναι ἡ μοναδικότητα τῆς «ἀπεραντοσύνης» Του καί ἡ δική μας ἀδυναμία νά Τόν κατανοήσουμε σ' ὅλο τό πλάτος καί τό βάθος τῆς «ἀπειρίας» Του).

Ὅσα σκαλοπάτια καί ἄν ἀνεβεῖ ἡ ἐπιστήμη, ὅσες ἐπιτυχίες καί κατακτήσεις καί ἄν καταγράψει στόν τόμο τῆς ἱστορικῆς πορείας τῆς, δέν θά κατορθώσει νά ξεπεράσει τό ὄριοθέσιο τοῦ κτιστοῦ κόσμου καί νά πλησιάσει, ἐρευνητικά, τό ἄπειρο καί ἀνέγγιχτο πρόσωπο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, μέ τήν ποιητική του γραφίδα, ἀπευθύνεται στόν «πάντων ἐπέκεινα» καί καίει μπροστά Του τό θυμίαμα τοῦ θάμβους.

«Ἦ πάντων ἐπέκεινα·

τί γάρ θέμις ἄλλο σε μέλπειν;

Πῶς λόγος ὑμνήσει σε;

σύ γάρ λόγῳ οὐδενί ρητός.

Πῶς νόος ἀθρήσει σε;

σύ γάρ νόῳ οὐδενί ληπτός.

Μοῦνος ἐὼν ἄφραστος·

ἐπεὶ τέκες ὅσα νοεῖται.

Πάντα σέ καί λαλέοντα,

καί οὐ λαλέοντα λιγαίνει.

Πάντα σέ καί νοέοντα

καί οὐ νοέοντα γεραίρει...».

(Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ: Ἐπη θεολογικά ΚΘ').

(«Ἦ Σύ, πού στέκεσαι πάνω ἀπό ὅλα,

μέ ποιό ἄλλο ὄνομα εἶναι ἐπιτρεπτό νά Σέ ψάλλω;

Πῶς νά Σέ ὑμνήσει ὁ λόγος μου; Ἐσένα κανένας λόγος δέν μπορεί νά σέ φτάσει.

Πῶς νά Σέ συλλάβει ἡ σκέψη μου; Σὺ εἶσαι ἀπρόσιτος στήν ἀνθρώπινη σκέψη.

Μόνος Σὺ ὑπάρχεις ἀνέκφραστος, ἀφοῦ γένησες ὅσα περιγράφει ὁ λόγος μας.

Ὅλα καί ὅσα μιλοῦν καί ὅσα δέν μιλοῦν Ἐσένα μέ λιγερή φωνή ψάλλουν.

Ὅλα καί τά λογικά καί τά ἄλογα,

Ἐσένα δοξάζουν).

(ἀπό τό βιβλίο «Βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ»)

Δεῦτε λάβετε φῶς

(ὁ ὕμνος τῆς φετινῆς κατασκηνωτικῆς ζωῆς στήν Περαχώρα-Λουτρακίου, πού εἶχε ὡς ὀνομάσια «Δεῦτε λάβετε φῶς»)

Ἀνάψτε λαμπάδες, ἀστράψτε καρδιές!

Χαρά ἡ πορεία, λουσμένη στό φῶς.

Μπροστά προχωράει Αὐτός, ὁ Χριστός, κι ἀκόλουθος τρέχει ὁ κάθε πιστός.

Χαρῆτε, σκιρτήστε, παιδιά τοῦ καλοῦ.

Ἄνέτειλε, ἔλαμψε τό φῶς τ' οὐρανοῦ.

Ἦλιος χαϊδεύει ζωῆς φωτεινός,

Δεῦτε, λάβετε φῶς...!

Μή σκιάζεσαι τά σκότη τοῦ τρόμου,

δές πῶς φωτίζουν τά φῶτα τοῦ κόσμου:

Φῶς ὁ Χριστός! Φῶς ὁ ἅγιος πιστός!

Στά ἴχνη Του πίσω μέγάλος, μικρός.

Χαρῆτε, σκιρτήστε, παιδιά τοῦ καλοῦ.

Φῶς ἡ Ἀλήθεια. Φῶς καί ὁ Σταυρός.

Φῶς ἡ Ἀνάσταση. Τό Εὐαγγέλιο φῶς.

Ἦς παιδιά τοῦ φωτός περπατᾶμε.

Ἦς ἄγγελοι, φῶς Χριστοῦ σκορπᾶμε.

Χαρῆτε, σκιρτήστε, παιδιά τοῦ καλοῦ.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Συγκεκριμένος - κατανοητός λόγος

Μέ ὄλη τή δύναμί του ὁ ἀπόστολος Παῦλος κηρύττει τή **λογική λατρεία**. Καυτηριάζει κάθε τρόπο προσευχῆς ἢ λατρευτικῆς ζωῆς, πού προσφέρει ἀκατάληπτο λόγο.

- Δέν ὑπάρχει γιά τόν Παῦλο **μαγικός** τρόπος σωτηρίας, ὥστε νά διαβάξη ἄλλος καί νά σώξεται ἐσύ, ἔστω κι ἂν δέν κατανοῆς τίποτε! Οὔτε ὑπάρχει **ἀσημαντος** λόγος. Ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας ἔχει τή **σημαντική** του. Εἶναι ὁ συγκεκριμένος ἦχος, ὁ συγκεκριμένος λόγος, τό συγκεκριμένο σάλπισμα, ἡ συγκεκριμένη προτροπή, ὁ συγκεκριμένος ἔλεγχος, ἡ συγκεκριμένη πνευματική διέγερσις.

Καί ὅπως πάντοτε στά ἐπιχειρήματά του ἐπιστρατεύει καί εἰκόνες ἀπό τή φύσι καί τήν καθημερινή πραγματικότητα, ἔτσι καί γιά τόν τρόπο τῆς λατρείας. Ὁ Παῦλος στό θέμα τῆς λατρευτικῆς συνάξεως χρησιμοποιεῖ ὡς παραδείγματα **μουσικά ὄργανα**. Δέν ἀρκεῖται στήν ἐμπειρία τῆς νοεράς προσευχῆς, πού ἀσφαλῶς θά ζοῦσε, οὔτε στίς «ἀποκαλύψεις», πού εἰδικά ὁ Θεός τοῦ εἶχε χαρίσει (Β΄ Κορ. ιβ΄ 1).

- Ἡ ἱεραποστολική ἀγάπη τόν προσγειώνει, ἀφοῦ προσγειώσε τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, πού σαρκώθηκε. Ὁ λόγος τοῦ Παύλου εἶναι **σαρκομένος**, ὁρατός καί κατανοητός. Τίποτε τό ἀκατανόητο καί τό ἄσκοπο δέν θέλει στή λατρευτική σύναξι.

- Ὁ **αὐλός** (ἢ φλογέρα), ἡ **κιθάρα**, ἡ **σάλπιγγα** εἶναι τρία ἀπό τά μουσικά ὄργανα, πού ἐπιστρατεύει ὡς σύμβολα τοῦ νοητοῦ, ἀρμονικοῦ καί διεγερτικοῦ λόγου τῆς Ἐκκλησίας: «Ὅμως τά ἄψυχα φωνήν διδόντα, εἴτε αὐλός εἴτε κιθάρα, ἐάν διαστολήν τοῖς φθόγγοις μή διδῶ, πῶς γνωσθήσεται τό αὐλούμενον ἢ τό κιθαριζόμενον; Καί γάρ ἐάν ἄδηλον φωνήν σάλπιγξ δῶ, τίς παρασκευάσεται εἰς πόλεμον; Οὕτω καί ὑμεῖς διά τῆς γλώσσης ἐάν μὴ εὖσημον λόγον δῶτε, πῶς γνωσθήσεται τό λαλούμενον; Ἔσεσθε γάρ εἰς ἀέρα λαλοῦντες» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 7-9). Δηλαδή: «*Καί αὐτά τά ἄψυχα μουσικά ὄργανα, ὅταν παράγουν ἦχο, ὅπως ἡ φλογέρα καί ἡ κιθάρα, ἂν δέν κάνουν διάκρισι στούς μουσικούς τους ἦχους, πῶς θά καταλάβῃ κανεῖς ποιὰ μελωδία παίζεται μέ τή φλογέρα ἢ τήν κιθάρα; Ἐπίσης, ἂν ἡ σάλπιγγα βγάλῃ ἦχο χωρίς νόημα, ποιός θά ἐτοιμασθῇ γιά μάχη; Ἔτσι καί σεῖς, ἂν μέ τή γλώσσα σας δέν πῆτε κατανοητά λόγια, πῶς θά καταλάβουν οἱ ἄλλοι τί λέτε; Θά μιλάτε βεβαίως στόν ἀέρα, δηλαδή, ἄσκοπα.*

- Μελωδία εἶναι καί ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας. **Ψυχαγωγεῖ**, μέ τήν ἀρχική σημασία τῆς λέξεως. Ὅπως χρειάζεται **τέχνη**, γιά νά παίξῃ κανεῖς φλογέρα ἢ νά παίξῃ κιθάρα καί νά συγκινήσῃ, ἔτσι χρειάζεται τέχνη καί αὐτός, πού χειρίζεται τή φλογέρα τοῦ λόγου ἢ τήν κιθάρα τῆς λειτουργικῆς προσφορᾶς.

Ἄν πάσῃ ὁ **ἄσχετος** τήν κιθάρα στά χέρια καί παίξῃ χωρίς νά ξέρῃ νά πλήττῃ τίς χορδές, θά προκαλῇ τόν ἐκνευρισμό καί τήν ἀποδοκιμασία τῶν ἀκουόντων. Τό ἴδιο ἂν πιάσῃ στά χέρια του ἄμουσος τή φλογέρα καί ἐπιχειρήσῃ νά παίξῃ!

Τό πρόβλημα μέ τόν ἐκκλησιαστικό λόγο καί μέ τήν ἐκκλησιαστική τέχνη εἶναι, ἂν οἱ χειριστές τους εἶναι τεχνίτες. Ὅχι τεχνίτες τῆς μουσικῆς ἢ τῆς ναοδομίας, ἀλλά **τεχνίτες τῆς πνευματικῆς λατρείας**. Νά μποροῦν μέ τόν τρόπο τοῦ ψαλοσίματος ἢ τῆς ἀπαγγελίας τους νά **ἀνεβάζουν** τίς ψυχές στόν οὐρανό.

- Τά ἄψυχα ὄργανα δέν παίζουν τυχαία. Πολύ περισσότερο στά ἔμψυχα, στά πνευματικά χαρίσματα, ἐπικρατεῖ τό **σαφές**. Οἱ πιστοί συμμετέχουν στά λεγόμενα.

Λέει ο Χρυσόστομος: «Πολλῶ μᾶλλον ἐν τοῖς ἐμφύχοις καὶ λογικοῖς ἀνθρώποις καὶ ἐν τοῖς πνευματικοῖς χαρίσμασι τό εὐσημον διώκειν δεῖ» (Ε.Π.Ε. 18α,458). Μετάφρασις: Πολύ περισσότερο πρέπει νά ἐπιδιώκουμε τό «εὐσημον», τή σαφήνεια, στους ἐμφύχους καὶ λογικούς ἀνθρώπους καὶ στά πνευματικά χαρίσματα.

Στή ἐκκλησία δέν πηγαίνουν οἱ χριστιανοί, γιά νά κοιμηθοῦν. Ἦν ὑπάρχη ἕνας χώρος, πού πρέπει νά δονῆται ἀπό ζωντάνια, εἶναι ὁ **χώρος τοῦ ναοῦ**. Καί ἂν ὑπάρχη ἕνας **χρόνος**, πού δέν περνάει ψυχρά, εἶναι ὁ λειτουργικός χρόνος.

- Ὁ ἀπόστολος Παῦλος παραβάλλει τά λεγόμενα μέ **σαλπίσματα**. Παραγγέλματα δίνει ὁ λειτουργός. Σαλπίσματα γιά ἀφύπνισι καὶ ἐξοπλισμό πρὸς μάχη. «Καί γάρ ἐάν ἄδηλον φωνὴν σάλπιγξ δῶ, τίς παρασκευάσεται εἰς **πόλεμον**;> (ἐνθ. ἀν.).

- Ὁ **σαλπικτής** παλαιότερα ἔπαιξε τέτοια σαλπίσματα, πού ὄχι ἀπλῶς προετοίμαζε τό στρατό, ἀλλά καὶ ἐνθουσίαζε τούς πολεμιστές. Σημαντικό ρόλο στήν ψυχικὴ προετοιμασία, στό θάρρος καὶ στή σωματικὴ ὀρμὴ παίξει πάντοτε ὁ λόγος καὶ τό τραγοῦδι, ἡ ἐνθουσιαστικὴ προτροπὴ τοῦ ἡγέτου καὶ ἡ ζωντανὴ μουσικὴ.

Καί στήν ἐκκλησία συνάγονται οἱ πιστοί, γιά νά ἐξοπλισθοῦν γιά τόν **ἀόρατο πόλεμο**. Στήν ἐκκλησία διεγείρεται ἡ προσοχή τους, ἀνυψώνεται ἡ προσευχή τους, θερμαίνεται ἡ καρδιά τους, φωτίζεται ὁ νοῦς τους, ἐξαϋλώνεται τό σῶμα τους, ζοῦν τὴν ἐργήγορσι, ἀποκτοῦν δύναμι μεγάλη. Ὅλα αὐτά:

- ὅταν ὑπάρχη «εὐσημος λόγος»,
- ὅταν κατανοοῦν «τό λαλούμενον»,
- ὅταν ὁ λειτουργός εἶναι *καλός σαλπικτής*.

Πόσες φορές βγαίνει στήν ώραία πύλη καὶ λέει: «**Πρόσχωμεν**»! Αὐτό τό «**Πρόσχωμεν**» εἶναι παράγγελμα. Σέ ἔντασι καλεῖται ἡ προσοχή. Σέ σύναξι ὅλες οἱ αἰσθήσεις. Οἱ πιστοὶ εἰκονίζου «τά χερουβεῖμ» καὶ μέ δέος ἐτοιμάζονται νά ὑποδεχθοῦν «τόν Βασιλέα τῶν ὄλων». Ἄλλά πῶς;

- Πῶς θά προσέξουν τό Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, ὅταν ὄχι πλέον ἡ γλωσσολαλία, ἀλλ' ἡ μουσικολογία, μετατρέπη τό θεόπνευστο ἀνάγνωσμα σέ μουσικὴ ἐπίδειξι;

- Πῶς θά προσέξουν τὴν **Εὐαγγελικὴ** περικοπὴ, ὅταν ὄχι ἡ γλωσσολαλία πλέον, ἀλλ' ἡ καλλιφωνία μετατρέπη τό λόγο τοῦ Κυρίου σέ προσωπικὴ μουσικὴ εὐκαιρία;

- Πῶς θά προσέξουν τὴ **θεῖα Λειτουργία**, ὅταν δέν λέγονται εὐκρινῶς οἱ εὐχές ἢ ὅταν ἀποσπᾶται ἡ προσοχή ἀπὸ δευτερεύοντα πράγματα;

- Οὔτε ἡ **μουσικὴ** τῆς Ἐκκλησίας φταίει γιά τὴ μὴ προσοχή καὶ τὴ μὴ προσευχή καὶ τὴ μὴ συμμετοχὴ στήν κοινὴ λατρεία.

- Οὔτε ἡ **γλῶσσα** αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν φταίει. Οἱ δυσκολίες στήν κατανόησι τῶν λεγομένων πάντοτε ὑπῆρχαν καὶ θά ὑπάρχουν, μέ διάφορες παραλλαγές. Καί πάντοτε ἡ Ἐκκλησία λαλεῖ τό αἰώνιο μήνυμά της ἔτσι, ὥστε «εἷς ἕκαστος νά ἀκούη τῆ ἰδία διαλέκτῳ» (Πράξ. α' 19). Τόσο ἡ μουσικὴ, ὅσο καὶ τό γλωσσικό ἰδίωμα ἀποτελοῦν ἐργαλεῖα, διὰ τῶν ὁποίων ἐνεργεῖ καὶ λειτουργεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον.

Ἐκεῖνο, πού κυρίως φταίει εἶναι ἡ **μανία** τῆς... γλωσσολαλίας! Τό **ἐπιδεικτικὸ** καὶ **μαγικὸ** ἐπιζητοῦσαν τότε. Καί τώρα; Τό ἐπιδεικτικὸ τείνει νά ἐξαφανισθῆ τό πνευματικὸ. Τό εὐκόλο καὶ μαγικὸ τείνει νά ἐξοντώσῃ τό οὐσιαστικὸ καὶ ἐπίπονο.

- Ὅλα ἔχουν ἔννοια καὶ **νοήματα**. Μόνο ἡ λατρευτικὴ σύναξι δέν πρέπει νά ἔχη ἔννοια καὶ νόημα; Παντοῦ παρακολουθοῦν μέ ζωηρότητα καὶ ἐνδιαφέρον. Καί μόνο στήν ἐκκλησία οἱ πιστοὶ πρέπει νά παρακολουθοῦν τά... ρολόγια τους γιά τό πότε θά τελειώσῃ ἡ ἀκολουθία, ἀφοῦ δέν τὴν καταλαβαίνουν;

Γνωριμία με τὸν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Κίνδυνοι – στερήσεις – φροντίδα

Β' Κορ. 1α' 26–28

Κίνδυνοι (στ. 26)

Η ζωή τῶν ψευδαδέλφων κυλοῦσε στὶς ἀνέσεις καὶ τὴν καλοπέρασι. Ὅπως ἄλλωστε καὶ σήμερα. Ὅχι ἀπλῶς δὲν μᾶς στοιχίζει τίποτε τὸ εὐαγγέλιο, ἀλλὰ καὶ ὀδεύουμε «μετὰ πάσης ἀνέσεως». Μόνο; Καὶ «μετὰ πάσης κλιδῆς», «εὐφραϊνόμενοι καθ' ἡμέραν λαμπρῶς» (Λουκ. 1στ' 19). Καί, τὸ χειρότερο, ἐνῶ διαθέτομε τόσα μέσα συγκοινωνίας, δὲν κινούμεθα γιὰ τὴν ἱεραποστολή τῆς ἀγάπης. Ἄν κινούμεθα, αὐτὸ γίνεται γιὰ λόγους τουριστικῆς περιέργειας ἢ προσκυνηματικοῦ τουρισμοῦ.

Ἕνας ὁ Παῦλος, περιώδευσε ὅλη τὴν οἰκουμένη μέ τὰ πόδια, ἢ μέ κάτι σαπιοκάραβα, καὶ πέτυχε ὅσα δὲν πετυχαίνουν σήμερα ἑκατομμύρια χριστιανοί. Φαίνεται, ὅτι οἱ κίνδυνοι εἶναι τὸ προσάναμμα γιὰ τὸ φούντωμα τῆς ἱεραποστολῆς, γιὰ τὴ φλόγα τῆς ἐκκλησίας, γιὰ τὴν ἄγια φωτιά στὶς ψυχές τῶν ἀνθρώπων.

Ἄς παρακολουθήσουμε περιγραφή τῶν κινδύνων τοῦ Παύλου: «Ὁδοιπορίας πολλάκις, κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις ληστῶν, κινδύνοις ἐκ γένους, κινδύνοις ἐξ ἔθνων, κινδύνοις ἐν πόλει, κινδύνοις ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνοις ἐν θαλάσσει, κινδύνοις ἐν ψευδαδέλφοις» (στ. 26). Στὴν ἀπλοελληνική: «Μέ ὀδοιπορίες πολλές φορές, μέ κινδύνους ἀπό ποταμούς, μέ κινδύνους ἀπό ληστές, μέ κινδύνους ἀπό τὸ γένος μου, μέ κινδύνους ἀπό τοὺς εἰδωλολάτρεις, μέ κινδύνους στήν πόλι, μέ κινδύνους στὶς ἐρημίες, μέ κινδύνους στή θάλασσα, μέ κινδύνους ἀπό ψευδαδέλφους».

• Ὁδοιπόρος ὁ Παῦλος. Μᾶλλον ὀρειβάτης, πάντοτε φορτωμένος τὸ σταυρὸ τῆς ἀποστολῆς. Ὁ ψαλμωδὸς μιλάει γιὰ «ῥαῖα πόδια», πού τρέχουν, γιὰ νά εὐαγγελιστοῦν τὴν εἰρήνην (ιδεῖ καὶ Ρωμ. 1' 15). Τὰ πῖό ῥαῖα πόδια εἶναι τοῦ Θεανθρώπου, «πού διῆλθεν εὐεργετῶν» (Πράξ. 1' 38), τὰ πόδια, πού στολίστηκαν ἀπό τῆς

τρύπες τῶν καρφῶν. Τὰ πόδια ἐκεῖνα, πού ἔκαναν τὰ περισσότερα χιλιόμετρα γιὰ τὴν «ἄγραν» ψυχῶν, γιὰ τὴν εὐλογημένη θήρα, εἶναι τὰ πόδια τοῦ Παύλου. Πόσο κουρασμένα ἦσαν τὰ πόδια τοῦ Παύλου! Ἀλλὰ καὶ πόσο ἐτοιμασμένα πάντοτε «ἐν τῇ ἐτοιμασίᾳ τοῦ εὐαγγελίου» (Ἐφεσ. σί' 15)! Οἱ πορεῖες τοῦ Παύλου γίνονταν ἐν μέσῳ μυρίων κινδύνων. Ἀναφέρει ὀκτώ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κινδύνους:

- Κινδύνεψε σέ ὀρηκτικά ποτάμια.
- Κινδύνεψε ἀπὸ ληστές.
- Κινδύνεψε ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ γένους του.
- Κινδύνεψε ἀπὸ τοὺς ἐθνικούς.
- Κινδύνεψε μέσα στὶς πόλεις.
- Κινδύνεψε σάν περπατοῦσε μόνος σέ ἐρημικά μέρη μ' ἕνα ραβδί στό χέρι.
- Κινδύνεψε μέσα στή θάλασσα.
- Ἄλλ' ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος ἦταν ἀπὸ τοὺς ψευδαδέλφους. Οἱ ἄλλοι πειρασμοὶ ἀναφέρονται περισσότερο στό σῶμα του. Οἱ ψευδάδελφοὶ τὸν πονοῦσαν ψυχικά.

Γεμάτη κινδύνους καὶ πόνους ἡ ζωή τοῦ Παύλου. Μά πότε ἠσύχαζε; Ἀνθρώπινα, ἀτομικά, ποτέ! Δέν πρέπει νά εἶχε ἡ ζωή του διαλείμματα στή σταυρική του πορεία.

- Ἄν εἶχε ἴκνος ἐγωισμοῦ στό ἀπολογητικὸ ὕφος, πού ἀναγκάζεται νά μιλά, θ' ἀνέφερε καὶ τίς εὐλογίες, πού εἶχε μέ τίς ταλαιπωρίες του γιὰ τὸ εὐαγγέλιο. Θ' ἀνέφερε, πῶς ὁ δικός του σταυρὸς γινόταν ἀνάστασις γιὰ πολλές ψυχές.

Δέν ἀναφέρει κατορθώματα καὶ ἐπιτυχίες. Μιλάει μόνο γιὰ κινδύνους καὶ κακουχίες!

Στερήσεις (στ. 27)

Ὅταν οἱ κίνδυνοι συντροφεύωνται καὶ ἀπὸ τίς στερήσεις, τότε ὁ σταυρὸς γίνεται βαρύτερος. Εἶναι φυλακισμένος ὁ ἄλλος, ἀλλὰ τουλάχιστον ἔχει ἕνα πιάτο φαγητό. Ὁ Παῦλος ἔχει τὰ μαρτύ-

ρια. Σ' αὐτὰ προστίθενται οἱ κίνδυνοι. Σ' αὐτοὺς προστίθενται οἱ κόποι. Σ' αὐτοὺς προστίθενται οἱ στερήσεις σέ βασικά ἀγαθὰ, ὅπως τὸ ψωμί καὶ τὸ νερό, ὁ ὕπνος καὶ ὁ ρουκισμός. «*Ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῶ καὶ δίψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι*» (στ. 27). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Μέ κόπο καὶ μέ μόχθο, μέ στέρησι τοῦ ὕπνου πολλές φορές, μέ πείνα καὶ μέ δίψα, μέ στέρησι τοῦ φαγητοῦ πολλές φορές, μέ ψυχὸς καὶ μέ ἔλλειψι ἐπαρκῶν ρούχων*».

Φαίνεται ὁ κόπος. Δέν μπορεῖ ὁ κουρασμένος νά κρύψει τὴν κάψι του ἀπὸ τὸν πολὺ κόπο. Κανένας ἄνθρωπος δέν κοπίασε τόσο πολὺ γιὰ τὴν ἀποστολική ἀλήθεια καὶ ἀγάπη, ὅσο ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Δέν κάμφθηκε κάτω ἀπὸ τὸ βῆρος τοῦ κόπου. Ἄλλὰ παρακαλεῖ τοὺς πιστοὺς τὸ «μνημονεύου τὸν κόπον καὶ τὸν μόχθον» του (Α΄ Θεσ. β΄ 9).

● Δέν φοβήθηκε τὸν κόπο. Ὁ κόπος τὸν φοβήθηκε! Καὶ ὁ κόσμος φοβήθηκε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, πού δέν τὸν λύγισαν οἱ κόποι, ὅσοι καὶ ἄν ἦσαν. Ὁ κόσμος φοβήθηκε τὸν ἄνθρωπο, πού μαζί μέ τοὺς κόπους ἄντεχε στήν πείνα, στή δίψα, στήν ἀγρυπνία, στήν οἰαδήποτε ταλαιπωρία. Ὁ κόσμος φοβήθηκε τὸν ἄνθρωπο, πού μπορούσε νά ἔχη τὰ στοιχειώδη τῆς ζωῆς καὶ τὰ θυσιάσει!

● Ὅχι μόνο δέν δυσφοροῦσε ὁ Παῦλος γιὰ τὶς στερήσεις, ἀλλὰ καὶ δοξολογοῦσε τὸν Θεὸ γιὰ τὴν ὑπερβολή τῆς χάριτος Του σ' αὐτὸν τὸν κουρασμένο ὁδοιπόρο. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Πολὺς ὁ πόλεμος ἔπνευ κατά τοῦ Παύλου, παρά τῶν οικείων, παρά τῶν ἀλλοτρίων, παρά τῶν ὑποκρινομένων. Καὶ πανταχοῦ κύματα καὶ κρημνοί, ἐν τῇ οἰκουμένῃ, ἐν τῇ αἰκίῳ, ἐν τῇ γῆ, ἐν τῇ θαλάσσει, ἔξωθεν, ἔσωθεν. Καὶ οὐδέ τῆς ἀναγκαίας νύπυρει τροφῆς, οὐδέ ψιλῆς περιβολῆς, ἀλλ' ὁ τῆς οἰκουμένης ἀγωνιστῆς γυμνὸς ἠγωνίζετο, καὶ λιμῶτων ἐπέκτευε. Τοσοῦτον ἀπέειχε τοῦ χρηματίζεσθαι. Καὶ οὐκ ἐδυσχέραινε, ἀλλὰ χάριτας ἦδει τούτων τῷ ἀγωνοθέτῃ*» (Ε. Π.Ε. 20,14). Μετάφρασις: Σφοδρὴ ἢ κατὰ τοῦ Παύλου πολεμική. Ἐπί τοὺς δικούς του, ἀπὸ τοὺς ξένους, ἀπ' ἐκείνους πού ὑποκρίνονταν ὅτι εἶναι φίλοι. Ἐπί παντοῦ κύματα καὶ γκρεμοί, σ' ὅλο τὸν κόσμο, στίς ἐρήμους, στή γῆ, στή θάλασσα, ἀπ' ἔξω καὶ ἀπὸ μέσα. Δέν εἶχε οὔτε τὴν ἀναγκαίαν τροφή, οὔτε τὰ στοιχειώδη ρούχα. Ὁ ἀγωνιστῆς τῆς οἰκουμένης ἀγωνίζετο γυμνός. Πυγμαχοῦσε ἐξαντλημένος ἀπ' τὴν πείνα. Τόσο πολὺ ἀπέειχε ἀπ' τοῦ ν' ἀποκτᾶ χρήματα. Καὶ δέν δυσφοροῦσε, ἀλλὰ δοξολογοῦσε γι' αὐτὰ τὸν ἀγωνοθέτη Κύριο.

● Οἱ ἀγρυπνίες, πού ἀναφέρονται στό κωρίο, δέν εἶναι γιὰ ἱερὸς ἀκολουθίες. Καὶ τέτοιες ὑπάρχουν στή ζωὴ τοῦ Παύλου. Ἄλλὰ κυρίως ἐννοεῖ τὶς ἀγρυπνίες γιὰ χειρωνακτικὴ δουλειά καὶ γιὰ νοθεσίες πνευματικές. «*Νύκτα καὶ ἡμέραν*» διέθετε γιὰ νά νοθετῆ «ἓνα ἕκαστον» (Πράξ. κ' 9-11. 31. Ἰδέ καὶ Α΄ Θεσ. β΄ 9).

Κουρασμένο τὸ σῶμα σου, Παῦλε! Ἐκρῦβε ὁμως μέσα μιά γενναία ψυχὴ. Αὐτὴ τὴν ψυχὴ ἤθελαν νά σοῦ πλήξουν οἱ ψευδάδελφοί καὶ νά σέ κάνουν κουρασμένο καὶ ψυχικά. Σὺ σκληραγωγοῦσες τὸ σῶμα σου (Α΄ Κορ. θ΄ 28). Τώρα θ' ἀντιμετωπίσης καὶ τοὺς ψευδαδέλφους, γιατί ὁ Θεὸς σοῦ δίνει περισσὴ χάρι.

Φροντίδα καὶ συμπόνια (στ. 29)

Ἐπὶ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι κουρασμένοι καὶ βασανισμένοι. Δέν εἶναι ὁμως φορτωμένοι μέ τὶς εὐθύνες καὶ τὶς φροντίδες, πού εἶχε ὁ Παῦλος: «*Χωρὶς τῶν παρεκτός ἢ ἐπισύστασις μου ἢ καθ' ἡμέραν, ἢ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν*» (στ. 28). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Ἐκτός ἀπὸ τὰ ἐξωτερικά, εἶναι ἡ καθημερινὴ πίεσις τῆς ψυχῆς μου, ἡ ἀγωνία γιὰ ὅλες τὶς ἐκκλησίες*».

● Ἀγωνία γιὰ τὴν καθόλου Ἐκκλησία, πού εἶναι τὸ κεφάλαιο «*πασῶν τῶν (τοπικῶν) ἐκκλησιῶν*». Ὁ ἐπίσκοπος δέν ἐνδιαφέρεται μόνο γιὰ τὴν περιορισμένη γεωγραφικὴ του περιφέρεια. Ἀγωνιᾷ καὶ γιὰ τὴν καθόλου Ἐκκλησία. Τὸ μικρόβιο δέν ξέρει δικαιοδοσίες καὶ σύνορα. Ἄν δέν ἐνδιαφερθῆς, ἀπὸ τῆ διπλανῆς τοπικῆς ἐκκλησίας, ἐπισκοπῆς, ἐνορίας, θά ἔλθῃ καὶ στή δική σου. Ἡ σύνοδος τῶν ἐπισκόπων ἀντιμετωπίζει τὰ προβλήματα τῆς καθόλου Ἐκκλησίας.

● Μεριμνᾷ ὁ Παῦλος γιὰ ὅλους τοὺς «*ἀγίους*». Γιὰ τὸ πῶς τρέφονται καὶ σωματικά καὶ πνευματικά. Φροντίζει γιὰ τὴ διαποίμανσι ὄλων, γιὰ τὶς κινήσεις τῶν συνεργῶν του, γιὰ τὰ προβλήματα. Στὸ μυαλό του στριφογυρίζουν ὄλοι. «*Ἡ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν*» (στ. 28).

● Δέν ἔχει συγκεντρωτισμὸ, ὥστε νά νομίζει, ὅτι ὅλα πρέπει νά περάσουν ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἐχει οἰκουμενικὴ ἀγάπη. Ἐχει συνείδησι τῆς καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλωστε ἡ δική του μέριμνα δέν εἶναι τείχος ἀποκλεισμοῦ γιὰ τὴ μέριμνα καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀποστόλους.

● Εἶναι πάντως ἀξιοθαύμαστος ὁ Παῦλος, «*ὁ ἓνας γιὰ ὅλους*». Καὶ μοναδικὸς στήν ἱστορία τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία εὐγνωμονοῦσα ἐκδημήσαντα πιστά μέλη της

• Ἡ Ἐκκλησία εὐχαριστεῖ τόν π. Γεώργιο Κρητικό. Σέ ὠριμη ἡλικία τό πρωῖ τῆς Κυριακῆς 19 Ἰουλίου 2015, ὁ σεβάσμιος πρεσβύτερος ἔφυγε. Πῆγε νά προλάβῃ τόν ὄρθρο καί τή λειτουργία τῆς ἐν οὐρανοῖς θριαμβευοῦσης Ἐκκλησίας.

Ἐπί πενήντα καί πλέον χρόνια ὑπῆρξε ἡ δεσπόζουσα πνευματική μορφή τῆς Πειραικῆς Ἐκκλησίας. Ἄν τή τεσσαρακονταετία 1960-2000 συναντοῦσες στήν περιοχή πιστό καί σεμνό χριστιανό, διακρινόμενο γιά τήν εὐσέβεια καί συνέπειά του, εἶναι σίγουρο, ὅτι θά ἐπρόκειτο γιά πνευματικό παιδί τοῦ π. Γεωργίου Κρητικοῦ.

• Ὁ ναός του, οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι (Καρθαῖ) Πειραιῶς ἦταν τό πνευματικό κέντρο τῶν πέριξ δήμων.

Μεχρι τό βαθύτατο γῆρας του (ἐκοιμήθη σέ ἡλικία 93 ἐτῶν) λειτουργοῦσε, ἐξωμολογοῦσε καί κήρυττε, καί μάλιστα μέ τόν ἰδιότυπο τρόπο, πού ἐκεῖνος ἤξερε νά κηρύττει καί νά ἐπιβάλλεται στό ἀκροατήριό.

• Τώρα τόν ἔχει ὁ Κύριος στή χορεία τῶν ἀγίων πρεσβυτέρων τοῦ οὐρανοῦ, «οἵτινες ἔπασαν καί προσεκύνησαν τό Ἄρνιον τό ἐσφαγμένον» (Ἄποκ. ε' 12-15). Στή γῆ ἄφησε τό πλήθος τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν καί τόν ἐν χάριτι στολισμένο σαρκικό του υἱό, τόν ἱεροκήρυκα ἀρχιμ. Μεθόδιο Κρητικό.

* * *

• Ἡ Ἐκκλησία εὐχαριστεῖ ἕνα σύγχρονο **Καλό Σαμαρείτη**, ὅπως ἄλλωστε τόν χαρακτήρισε ἐπίσημα ἡ Ὑπάτη Ἀρμοστία τοῦ Ο. Η.Ε.. Πρόκειται γιά τόν εὐλαβῆ καί γεμάτο ἀγαπητική ζωντάνια ἐφημέριο π. Εὐστράτιο Δῆμου (γνωστό ὡς «παπά - Στρατή»).

Ἐδῶ καί ἀρκετά χρόνια εἶχε ἰδρύσει στό χωριό του, τό Καμάρι Καλλονῆς Λέσβου, τήν Μ.Κ.Ε. «Ἀγκαλιά». Ἡ ἀγάπη του γιά τούς πρόσφυγες, πού καταφθάνουν καί στά βόρεια παράλια τῆς Λέσβου, τόν ἔκανε νά βρίσκη τρόποπους γιά περιθαλψί τους καί προώθησί τους σέ ὠργανωμένη τακτοποιήσει τους.

Πληγμένος ὁ ἴδιος ἀπό τόν καρκῖνο, ἔτρεχε δίνοντας κουράγιο, ἐλπίδα, φροντίδα,

στοργή καί ὅλα τά ἀναγκαῖα ἐφόδια. Ἐκεῖ, στή Λέσβο, ὅπου δίνεται ἡ μάχη γιά τήν ἐπιβίωσι χιλιάδων προσφύγων, ἐκεῖ ὁ παπᾶ - Στρατῆς ὕψωσε τή **σημαία τῆς Ἀγάπης**.

• Ἐφυγε στίς 2 Σεπτεμβρίου σέ ἡλικία 57 ἐτῶν. Ἐφυγε γιά τήν ἀγκαλιά τῶν ἀγγέλων, χωρίς ν' ἀφήσῃ ὄρφανή τήν «Ἀγκαλιά» τοῦ χωριοῦ του κοντά στήν Καλλονή. Λίγες μέρες προτοῦ νά φύγῃ, ἄφησε τήν πνευματική του διαθήκη, τό πῶς δηλαδή δέν θά ὑποσταλῇ ἡ σημαία τῆς «Ἀγκαλιάς», τοῦ Χριστοῦ τῆς Ἀγκαλιάς, πού εἶναι ἡ θερμότερη φωλιά τῆς ἀγάπης. Προαισθανόμενος τήν ἀναχώρησί του παρήγγειλε τά ἑξῆς συγχρηνητικά:

«Θέλω νά σᾶς πῶ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, οἱ ἄνθρωποι τοῦ πολέμου, τά παιδιά πού ἀναζητοῦν τήν ἐλπίδα, εἶναι ἀδέρφια μας καί ἡ «Ἀγκαλιά» θά συνεχίσει νά βρισκεται κοντά τους καί νά τούς δίνει τήν ἐλπίδα γιά τήν ἐπόμενη μέρα. Σᾶς προτρέπω νά αγωνίζεστε ὅσο μπορείτε καθημερινά, γιά τήν εἰρήνη καί τήν ἀγάπη. Μόνο ἔτσι λεγόμεστε ἄνθρωποι».

* * *

• Ἡ Ἐκκλησία εὐχαριστεῖ τό σεμνό θεολόγο, τόν ἀκούραστο μαχητή, τόν ὁμολογητή τῆς πίστεως, τόν γλυκύτατο λογοτέχνη, τόν πιστό τῆς ἀλήθειας, τόν ἐργάτη τῆς ἀγάπης, τόν **Μιχαήλ Μιχαηλίδη**.

Ἐκοιμήθη σέ βαθύ γῆρας στίς 25 Ἰουνίου 2015. Κύπριος τό γένος. Ἀπό τούς ἡρωικούς ἀγωνιστές τῆς Ε.Ο.Κ.Α.. Ὑποστήριξε μέ τή θεολογική του γραφίδα τήν κανονική θέσι τῆς Ἐκκλησίας, τόσο στό χωρὸ τῆς Κυπριακῆς, ὅσο καί στό χωρὸ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας.

• Σέ νέα ἡλικία ἀνεχώρησε γιά τούς οὐρανούς ἡ ποιήτρια θεολόγος, σύζυγός του Εἰρήνη (Ρηνούλα). Ἐκτοτε ἔμεινε ἀφωσιωμένος στό ἔργο τοῦ εὐαγγελίου. Συνεργαζόταν μέ τήν Ἀδελφότητα «Σωτήρ», πού τόν φιλοξένησε τά τελευταῖα του ἔτη στὸν ξενώνα της.

• Ἀρθρογραφοῦσε σέ πολλά περιοδικά, καί στὸν «Ὀρθόδοξο Τύπο». Εἶχε εἰδικότητα στίς βιβλιοπαρουσιάσεις θεολογικῶν καί λοιπῶν πνευματικῶν ἔργων.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ὁ Χριστός καί τά παιδιά

Ε Κύριος, ὡς ἄνθρωπος ἀσχολήθηκε μέ τά παιδιά, δέν ἀνέβηκε σέ κάποιον ἄμβωνα, γιά νά ἐκτοξεύσῃ θεϊκοὺς ὁρισμούς πρὸς τὰ παιδάκια, πού ἦσαν ἀπό κάτω. Ὁ τρόπος πού προσέγγισε τό παιδί καί τό πρόβλημα, πού λέγεται παιδί, εἶναι μονότροπος: «*Ἄφετε τά παιδιά ἐλθεῖν πρὸς με*» (Ματθ. ιθ' 13). Μή τὰ ἀγγίζετε σεῖς. Εἶναι δικά μου.

• Ὁ τρόπος, πού πλησίασε τά παιδιά ὁ Χριστός εἶναι ἡ τρυφερότητα καί ἡ θεϊκή ἀγκαλιά. «*Ἐνηγκαλίσθη*» (Μάρκ. θ' 36. ι' 16). «*Καί ἐναγκαλισάμενος αὐτά κατηυλόγει τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτῶν*» (Μάρκ. ι' 16).

• Ἡ σκηνή: «*Προσέφερον αὐτῷ τὰ βρέφη, ἵνα αὐτῶν ἄπτηται. Ἰδόντες δέ οἱ μαθηταὶ ἐπετίμησαν αὐτοῖς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτά εἶπεν Ἄφετε τά παιδιά ἔρχεσθαι πρὸς με καί μή κωλύετε αὐτά: τῶν γάρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅς ἐάν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν*» (Λουκ. ιη' 15-17).

• Ὁ τρόπος, πού ἀσχολήθηκε ἀγαπητικά καί θεραπευτικά μέ τά παιδιά, εἶναι ἕνα προστακτικό κάλεσμα: «*Φέρετέ μοι αὐτόν ὧδε*» (Ματθ. ιζ' 18).

• Ὁ τρόπος, πού ἀγγίξε παιδί, πού ἀφύσικα, ὅπως νομίζουμε, τό μεταφέρουν νεκρό, εἶναι τό ἀναστασιμὸ πρόσταγμα: «*Νέε, μου, ἀγόρι μου, Ἐγὼ σοῦ λέω: Ἐγέρθητι. Σήκω!*» (Λουκ. ζ 14). Περπάτα. Ἄνοιξε τὰ ματάκια σου καί δές τὰ λουλούδια καί ἄκου καί τὰ πουλιά πού κελαιδοῦν. «*Καί σύ, κορίτσι μου, ἡ παῖς, ἐγείρου*». Δέν εἶσαι γιά κλάματα. Εἶσαι ἕνα χαρούμενο ἀγγελούδι, πού γιά λίγο σέ ἔχασαν καί γι'

αὐτό κλαῖνε. Τώρα πέστο ἐσύ αὐτό πού πρὶν ἀπό λίγο τό εἶπα ἐγώ καί μέ κορδίδευαν: «*Μὴ κλαίτε!...*» (Λουκ. ιη' 52).

Ἀμβλώσεις καί Πάπας

Ε Πάπας Φραγκίσκος ἀνακοίνωσε, ὅτι κατά τό Ἰωβηλαῖο, πού ἀρχίζει στίς 8 Δεκεμβρίου 2015 καί τελειώνει στίς 26 Νοεμβρίου 2016 θά δίνεται ἄφεσις ἀμαρτιῶν σέ γυναῖκες, πού διέπραξαν ἄμβλωσι!

• Οἱ ἄμβλώσεις δέν συγχωροῦνται **μαζικά** μέ ἕνα παπικό φερμάνι. Ἡ ἄφεσις τῶν ἀμαρτιῶν δίνεται σέ ὅλους τοὺς ἀμαρτωλοὺς, πού μετανοοῦν.

Ὁ Χριστός βεβαίως σταυρώθηκε γιά ὅλους. Εἶναι ἡ καθολικὴ ἀγάπη. Ἦλθε «*καλέσαι ἀμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν*» (Ματθ. θ' 13). Καί ἔπαθε καί σταυρώθηκε ὑπὲρ ὅλων τῶν ἀμαρτωλῶν καί ὑπὲρ ἀφέσεως ὅλων τῶν ἀμαρτιῶν.

Ἄλλ' αὐτό δέν σημαίνει, ὅτι κατά **μα-**

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰωάννης Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῖνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτήσια συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

γικό τρόπο δίδεται ή άφεις μαζικά. Η άφεις είναι για όλους, δέν δίδεται όμως σέ όλους. Δίδεται σέ όσους **μετανοούν**.

• Πώς, λοιπόν, έχει δικαίωμα ό Πάπας νά δημιουργή **ψευδαισθησι** ότι συγχωρούνται οι φονιάδες των έκτρώσεων, δηλαδή οι γονείς και ό έκτρωσιολόγος γιατρός; Άν ό Πάπας έννοη, ότι και ή άμβλωσις συγχωρείται μέ τή μετάνοια, δέν χρειαζόταν ειδική έγκύκλιος.

• Ούτε μαζικά συγχωρείται ή άμβλωσις, ούτε **καιρικά**, ούτε εύκαιριακά, ούτε περιστασιακά. Τό νά όρίζη ό Πάπας τό έτος από τόν τάδε μήνα μέχρι τόν τάδε, περιορίζει τήν άφεισι των άμαρτιών και τήν θεωρεί **εύκαιριακό θαύμα** (Ίωάν. ε' 7).

Ό **καιρός μετανοίας** δέν όρίζεται ήμερολογιακά, όπως και όποιοδήποτε άλλο πνευματικό έργο. Δέν μπορούμε νά όρίζουμε «**ήμέρα προσευχής**», «**μήνα έξομολογήσεως**», «**έτος έλεημοσύνης**», «**έτος μετανοίας**»!

• Η μετάνοια είναι ένέργεια συνεχής, του **νύν και του άεί**. Είναι πολύ ήθικιστικό, τυπολατρικό και... βιομηχανικό νά όρίζουμε τό έτος τάδε ως έτος «**συγχωρήσεως των γυναικών των άμβλώσεων**»!

• Τό θέμα για τήν Έκκλησία δέν είναι ή εύκολη **άπενοχοποίησης** για έγκλήματα, πού έχουμε διαπράξει ή ή **ψευδαισθησις** ότι εύκολα συγχωρούνται τά έγκλήματα, όλα τά άμαρτήματα.

• Για νά δοθή ή άφεις έκανε τό δύσκολο ό Χριστός: Σταυρώθηκε, έχυσε τό πανάγιο Αίμα Του. Από πλευράς άμαρτωλού, θά τόν κοροϊδέψουμε, ότι μέ Παπική βούλα ή μέ ένα προσκύνημα συγχωρείται για τήν άμβλωσις;

• Η **μετάνοια** μέ δάκρυα «έν παντί καιρώ» άνοίγει τήν πύλη τής σωτηρίας. Έφ' όσον βεβαίως **έπανορθώσουν** οι έννοχοι των άμβλώσεων τό έγκλημά τους.

Φόνευσεσ παιδι; Θά φέρης παιδί στόν κόσμο. Δέν μπορείς για λόγους ήλικιακούσ; Θά μεριμνάς για τή συντήρησι φτωχών παιδιών.

Λύσεις υπάρχουν για κάθε άμαρτία. Άρκεί νά ύπάρχη **βαθείά μετάνοια**.

Γκρέμισαν Ναό!

Γτίς 27 Αυγούστου 2015 οι γειτονές μας Άλβανοί προέβησαν σέ βέβηλη ένέργεια. Γκρέμισαν τόν όρθόδοξο Ναό του **Άγίου Άθανασίου στίς Δρυμάδες** τής Χειμάρας (Βορείου Ηπείρου).

Η βάρβαρη πράξι των Άλβανών έφερε στή μνήμη μας τίς φρικτές ήμέρες του άθέου κομμουνιστικού καθεστώτος του Έμβέρ Χότζα και του Άλλια. Τότε διωκόταν κάθε έκδήλωσις θρησκευτική. Οι όρθόδοξοι Ναοί ή γκρεμίστηκαν ή μετετράπησαν σέ άποθήκες και σταύλους. Ό **άπηνής διωγμός** θανάτωσε πολλούς χριστιανούς, χιλιάδες δέ όρθόδοξοι σάπιζαν στίς φυλακές, διότι έκαναν τό Σταυρό τους ή διότι έλεγαν τό «**Χριστός Άνέστη**».

Είναι άνάγκη νά θυμώμαστε τό άντιχριστιανικό και άντιθρησκευτικό μένος των κομμουνιστικών καθεστώτων:

• **Πρώτον**, για νά βλέπη ό λαός, ποιού είναι οι νοσταλγοί κομμουνιστικών καθεστώτων. Και στόν τόπο μας κανέναν **άθεο κομμουνιστής** δέν έχει ζητήσει συγγνώμη για βαρβαρότητες έναντίον τής χριστιανικής πίστews.

• **Δεύτερον**, για νά βλέπουμε ως Έλληνες, ότι ή λεγόμενη **Δημοκρατία τής Άλβανίας** ύποκρύπτει τήν πολεμική έναντίον των Όρθοδόξων Χριστιανών.

• **Τρίτον**, για νά έπιβεβαιωθή άκόμη μία φορά τό «**Σκληρόν προς κέντρα λακτίζειν**» (Πράξ. κστ' 14).

• Όλοι είχαμε έλπίδα, ότι ή Άλβανία, όπου ό **Άρχιεπίσκοπος Άναστάσιος** διδάσκει τόσο δυνατά μέ τή ζωή του, μέ τό παράδειγμά του, μέ τά έργα του, τί σημαίνει σεβασμός των **άνθρωπίνων δικαιωμάτων**, είναι κράτος εύρωπαϊκό. Δυστυχώς έπιζητοϋν εύκαιρία νά έκφράζουν έχθρικά ένστικτα έναντίον τής Ελλάδος και τής Όρθοδοξίας.

• Τό άνησυχητικό είναι, ότι φανατικοί **ισλαμιστές** και στήν Άλβανία έζηλωσαν δόξα πολεμίων τής Έκκλησίας.

• Επίσης άνησυχητικό είναι, ότι ό πρωθυπουργός τής Άλβανίας **Έντ Ράμα** όχι μόνο δέν άποδοκίμασε τό γκρέμι-

σμα του Ὁρθοδόξου Ναοῦ, ἀλλά προέβη καί στήν ἐξῆς προκλητική δήλωσι:

«*Πρόκειται γιά ἐσωτερικό ζήτημα τῆς Ἀλβανίας. Τό ἔκαναν συχνότερα στό παρελθόν, τώρα πῶ σπάνια. Ἡ Ἀλβανία δέν δέχεται κηδεμονία.*»

• Ὡς ἐλπίζουμε, ὅτι **διεθνεῖς ὀργανισμοί**, στοὺς ὁποίους θέλει καί ἡ Ἀλβανία νά ἀνήκη, θά ἐνεργήσουν τὰ δέοντα γιά νά παύσουν βάρβαρες ἐνέργειες.

Ὡς ἐλπίζουμε ἐπίσης, ὅτι ἡ διεθνούς κύρους σεβασμία μορφή του Ἀρχιεπισκόπου Ἀναστασίου θά βρῆ τρόπο, ὥστε νά μὴν ἐπαναληφθῆ τρομοκρατική κατὰ τῶν χριστιανῶν ἐνέργεια.

Ἡ προσευχή μπαίνει σέ βιτρίνα;

Κκλησιαστική εἰδησις εἶναι ἓνα ἱεραποστολικό καί ποιμαντικό γεγονός, σάν αὐτὰ πού περιγράφει ὁ ἱστοριογράφος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εὐαγγελιστῆς Λουκᾶς στὶς **Πράξεις** τῶν Ἀποστόλων. Πλήθος εἰδήσεων ἢ πορεία τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Εἰδήσεις οὐσίας, ὄχι θεαματικῆς παρουσίας. Εἰδήσεις τοῦ ἀθλήματος, πού λέγεται κήρυγμα, ὄχι προσωποπαγεῖς ἐνέργειες.

• Σήμερα μέ τὰ μέσα πού διαθέτουν οἱ δεσποτάδες (σχέσεις μέ **διαδίκτυα** μεγάλου βεληνεκοῦς) γιά ἓνα **αὐτονόητο** γεγονός δημοσιεύουν 40 καί 60 φωτογραφίες! Δέν εἶναι εἰδησις πρὸς προβολή τὸ ὅτι ἓνας **γιατρός** μέ τὸ ἀκουστικό του ἐξετάζει ἓνα ἀσθενῆ. Μόνο χαζὸς γιατρός θά τὸ διαφήμιζε μέ 20 ἔγχρωμες φωτογραφίες!

• Στὴν ἱστοσελίδα ἐκκλησιαστικῆς εἰδησεογραφίας, πού σπεύδουν οἱ περισσότεροι Μητροπολίτες νά ἀπαθανατίσουν μέ 50 καί 60 φωτογραφίες τους μιά **λειτουργία** (αὐτονόητο γεγονός), τὴν ἴδια μέρα δημοσιεύτηκε μιά **ὄντως ἐκκλησιαστικὴ εἰδησις** καί δέκα «πανηγυρτζίδικες εἰδήσεις. Δέστε τὴ διαφορά ἀνάμεσα στὴν εἰδησι καί στὴ φιγούρα.

— Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος παρέδωσε ὑγειονομικὸ ὑλικὸ 7,8 τόνων **στά νοσοκομεῖα «Ἁγία Ὁλγα» καί «Ἀ-**

γιος Σάββας». Τὸ ὑλικὸ συγκεντρώθηκε ἀπὸ τὴ φιλανθρωπικὴ ἐκκλησιαστικὴ κίνησι «Ἀποστολή».

Αὐτὸ εἶναι εἰδησις. Καλῶς προεβλήθη μέ 3 φωτογραφίες.

— Ὁ Μητροπολίτης (τάδε) χοροστάτησε στὸν «τάδε» πανηγυρίζοντα ναό.

Αὐτὸ δέν εἶναι εἰδησις. Καί ὁμως δημοσιεύτηκαν **40 φωτογραφίες**. Ἀκόμα καί ὅταν μετελάμβανε ὁ δεσπότης, προσεχε νά τὸν παίρνη καλὰ ἢ... κάμερα!

— Ὁ Μητροπολίτης τὸ πρῶτὸ μετέβη στὸν τάδε ναό, τὸ ἐσπέρας στὸν ἄλλον, τὴν ἐπομένη στὸν ἄλλον!

Αὐτὸ δέν εἶναι εἰδησις, πού δυστυχῶς προβάλλεται (ἢ κάθε ἐπίσκεψις) μέ 30 τουλάχιστον φωτογραφίες!

• Δέν εἶναι ἀξιοθαύμαστη εἰδησις τὸ: «Ἐτελέσθη μέ **βυζαντινὴ μεγαλοπρέπεια** τὸ πολυαρχιερατικὸ συλλεῖτουργο, με συμμετοχὴ **δέκα ἐπισκόπων**».

Παρόμοια γεγονότα δέν ἀποτελοῦν **πληροφορίες** περὶ τοῦ λόγου τῆς ζωῆς, ἀλλὰ σκανδαλίζουν τὸ λαό, βλέποντας αὐτοκρατορικὰ διαδήματα καί χρυσοποίκιλτες στολές. Ὁ Κύριος τοὺς καυτηριάζει: «Πάντα τὰ ἔργα αὐτῶν ποιοῦσι πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις. Πλατύνουσι γάρ τὰ φυλακτῆρια αὐτῶν καί μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν, φιλοῦσι δέ τὴν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δείπνοις καί τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς» (Ματθ. κγ' 5-6).

• Εἰδησις γιά τὴν οἰκοδομὴ τοῦ λαοῦ δέν εἶναι τὸ νά βγαίνουν στοὺς δρόμους γιά μεγαλοπρεπῆ λιτανευτικὴ παρέλασι πλῆθος δεσποτάδων.

Τὰ κηρύγματα του π. Δανιὴλ Ἀεράκη

Τὴν Κυριακὴ τοῦ Σπορέως, 11 Ὀκτωβρίου, ἀρχίζουν τὰ κηρύγματα τοῦ ἱεροκήρυκος ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη:

• Χριστοκοπίδου 12 (Ψυρρῆ), Κυριακὴ 7.00 μ.μ.

• Στὸ Πνευματικὸ Κέντρο, Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103-Ἀριστοτέλους 12, Μπραχάμι, Κυριακὴ 11,30 π.μ.

Είδησις για τόν Θεό είναι ή διοργάνωσις **κατηχητικού, κηρυκτικού** καί **φιλανθρωπικού** έργου. Είδησις είναι ή **μυστική προσευχή** υπέρ του σύμπαντος κόσμου, ειδικώτερα υπέρ του ποιμνίου τους.

Ποτέ δέν μπαίνει σέ **βιτρίνα** ή προσυχή καί ή αγάπη.

Μετανάστες καί φιλοξενία

Η ιστορία είναι γεμάτη από κύματα, από λαούς όλόκληρους, πού μετακινούνται από τόπο σέ τόπο. Καί μείς ως λαός ζήσαμε τήν προσφυγιά, αλλά καί μέχρι πρίν από 40 περίπου χρόνια καταφεύγαμε ως μετανάστες για έργασία κυρίως στη Γερμανία, τήν Άμερική, τόν Καναδά, τήν Αυστραλία.

• Κατανοούμε, λοιπόν, τήν ταλαιπωρία άλλοδαπών αδελφών μας, πού μέ σαπιοκάραβα καταφθάνουν στά νησιά μας. Άνθρωποι είναι, στοργή θέλουν, στέγη καί φιλοξενία αναζητούν. Άλλά!...

• **Πρώτον.** Γιατί φεύγουν από τίς πατρίδες τους, ιδίως από τή Συρία; Διότι υπάρχει έμπόλεμη κατάστασις. Κάποιοι, λοιπόν, οί μεγάλοι τής γής, θά έπρεπε νά στείλουν **ειρηνευτικές** δυνάμεις, ώστε νά μήν αναγκάζονται πληθυσμοί όλόκληροι νά φεύγουν από τά σπίτια καί από τόν τόπο τους.

• **Δεύτερον.** Πώς έρχονται στά νησιά μας; Κάποιοι τούς μεταφέρουν. Είναι οί **δουλέμποροι**. Δέν μπορούν οί Τουρκοί νά έλέγξουν τά παράλια τους καί νά τιμωρούν παραδειγματικά τούς δουλεμπόρους, πού έκμεταλλεύονται τόν πόνο καί τή δυστυχία των άλλοδαπών;

• **Τρίτον.** Αντέχει ή Έλλάδα νά φιλοξενήση εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες; Κάποτε δίνουν τήν εικόνα τής έπιδρομής.

Καί έδω γεννιώνται έρωτήματα:

• Είναι **φιλοξενία** τό νά παραδώσουμε τά νησιά καί τά σύνορά μας στίς όρδές ποικίλης φύσεως άλλοδαπών;

• Είναι **φιλοξενία** τό νά δεχώμαστε άνευ όρων τά θύματα των δουλεμπόρων, πού υπερφορτώνουν σαπιοκάραβα (ά-

κόμα καί φουσκωτά) για τίς έλληνικές άκτές, καί συγχρόνως υπερφορτώνουν τίς τσέπες τους μέ **άτιμο χρήμα**;

• Αγάπη είναι νά ξενίξης τόν ξένο, τόν όντως ξένο, πού είναι ευγενής μέ τίς ανάγκες του καί δέν απαιτεί νά σου πάρη καί τό σπίτι! Τό **«ξένος ήμην καί συνηγάγετέ με»** (Ματθ. κε' 35) είναι κανόνας έμπρακτης αγάπης καί προϋπόθεσις σωτηρίας καί ξενίας μας στήν αιώνια βασιλεία. Μήπως όμως ό ξένος, για τόν όποιον μιλάει ό Κύριος, ταυτίζεται μέ τόν έαυτό Του;

• Τό πρόβλημα των μεταναστών είναι καί διπλωματικό καί κρατικό καί οικονομικό καί υγειονομικό καί στρατιωτικό. Κινδυνεύουν οί λίγοι όμοιοθνήεις νά υπερκεραστούν από τούς υπεράριθμους μετανάστες. Κινδυνεύουν καί από τή διάδοσι **μολυσματικών άσθενειών**.

• Τό πρόβλημα είναι καί πνευματικό. Νά δείξουμε **χριστιανική αγάπη** στους μετανάστες. Άλλά κυρίως νά φιλοξενούμε τά δικά μας παιδιά, πού τούς κάνουμε **ξέωσι** από τή ζωή μέ τή φρικτή **έκτρωσι**. Έλλάδα χωρίς παιδιά θά παραδοθή στους ξένους.

Όσοι μπορούν, στέλνουν τά 10 ευρώ έτησίως

Θά διευκολυνθή ή έκδοσις του περιοδικού μας, αν οί φίλοι αναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 ευρώ) καί για τό έτος **2015**.

• Στο λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στο λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στη διεύθυνσι: **«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Αθήνα.**

• Του έξωτερικού τό έμβασμα στό όνομα **«Βαπτιστής»** (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Σημείωσις: Παρακαλούνται όσοι αποστέλλουν ποσόν διά τής **ALPHA BANK** από τό έξωτερικό (πλήν ΗΠΑ), είτε για συνδρομή, είτε ως εισφορά, νά ζητούν έκδοσι τραπεζικής έπιταγής σέ διαταγή **IOANNIS VAPTISTIS** καί σέ ευρώ (**EUR**).